

ΙΣΟΒΙΤΗΣ

του Άρκά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΙΣΟΒΙΤΗΣ

του Άρκά

Χρώμα

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΙΟΜΥΤΟΓΛΟΥ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη

Ο ΙΣΟΒΙΤΗΣ του Αρκά

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Διορθώσεις: Θανάσης Κοκολόγος

Χρώμα: Βαγγέλης Παπιομύτογλου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) & Αρκάς, 2019

Πρώτη έκδοση επιχρωματισμένη από τις εκδόσεις γράμματα, 2004

Νέα έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Σεπτέμβριος 2021

ΚΕΤ Δ715 ΚΕΠ 677/21

ISBN 978-960-16-9776-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210 36 50 000, 210 52 05 600, 801 100 2665, ΦΑΞ: 210 36 50 069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210 38 31 078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310 70 63 54, 2310 70 67 15, ΦΑΞ: 2310 70 63 55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Η Υψηλή Τέχνη της Απελπισίας

Στο πλαίσιο μιας απόλυτης χριστιανικής αυστηρότητας, το γέλιο έχει κάτι σατανικό και συνδέεται άμεσα με την απώλεια του παραδείσου. Σε βαθμό που να διερωτάται κανείς μήπως ο «καρπός της γνώσης» δεν ήταν παρά η πρώτη, ολοσχερώς «δηκτική», εκδήλωση χιούμορ.

Στην ιστορία της καρικατούρας και των «κόμικ-στριπς», πολλοί δημιουργοί αναπτύσσουν τα κωμικά τους επεισόδια παρουσιάζοντας ανθρώπους παγιδευμένους ανάμεσα στον κόσμο μας και κάποιον κόσμο διαφορετικό – ιδεώδη όσο και ανέφικτο. Αντιδρούμε γελώντας, ως μέλη ενός πολιτισμού χριστιανικού μα και διαβρωμένου, αδολείουτου μα και σεμνούτου, οραματιζόμενου την πλήρη αγγελικότητα αλλά και γνώστη της οριστικής του απομάκρυνσης απ' αυτήν.

Αν μια τέτοια αναπόληση «απωλεσθείσης αθωότητας» βρίσκεται π.χ. στην αφετηρία της κατάθλιψης του Τσάρλι Μπράουν, του Σουλτς, μια πολύ ενδιαφέρουσα ανατροπή της –ένα ασεβές «και λοιπόν,»– βρίσκεται στην αφετηρία των καχασμών που οι μισοί ήρωες του Αρκά απευθύνουν στους άλλους μισούς, με κορυφαίο τον Μοντεχρήστο απέναντι στον Ισοβίτη.

Ο Ισοβίτης είναι ένας αδικημένος από δικαστική πλάνη διανοούμενος (κάτι σαν Γούντι Άλεν με περισσότερη μυωπία). Ευαίσθητος και αλτρουιστής, δείχνεται πρόθυμος να βοηθήσει κάθε δυστυχημένο, έστω κι αν δεν μπορεί, ή νοιάζεται για τις εκλογές, έστω κι αν δεν ψηφίζει. Δίπλα του ο Μοντεχρήστος (ένας αρουραίος με νονό τον Αλέξανδρο Δουμά και μοναδική «κομπτεία» τη φυλακή), διαθέτει αξιοζήλευτη αμεριμνησία και όλο το σκωπτικό πνεύμα του δημιουργού του.

Όταν π.χ. ο Ισοβίτης αρχίζει να φιλοσοφεί περί συνθηκών της φυλακής και καταλήγει: «Όπου και να είσαι το ίδιο είναι! Παντού υπάρχει καταπίεση, εκμετάλλευση και αδικία», ο γεννημένος εκεί μέσα αρουραίος συμπεραίνει: «Ξέρεις, Ισοβίτη... Για μένα η φυλακή είναι ένας ολόκληρος κόσμος, ενώ για σένα ολόκληρος ο κόσμος είναι μια φυλακή!». Αμέσως μετά την άποψη ρητορεία, ο Μοντεχρήστος αναφωνεί: «Μα πού τα βρίσκω ο πούστης!».

Η έπαρσή του, έστω κι αν διατυπώνεται με παρηρησία αρουραίου, δεν είναι διόλου αδικαιολόγητη. Με μια απλή, φραστική αντιστροφή, συνοψίζει δύο κρίσιμες στάσεις απέναντι στη ζωή.

Το χιούμορ του Αρκά μπορεί να κλίνει πότε υπέρ και πότε κατά των διανοουμένων, δεν είναι όμως ένα διανοουμενίστικο χιούμορ. Μέσα από το δίπολο αγαθού και σαρκαστή του, το χιούμορ του Αρκά λειτουργεί αντιπαραθέτοντας τον κόσμο των οραμάτων στον κόσμο των συμβάσεων κι αναδεικνύει το χάσμα ανάμεσα στην προσδοκία και την εκπλήρωση, στις υψηλές επιδιώξεις και τις εμπράγματες τροπές τους. Όλα, κατόπιν, γίνονται ευκαιρίες χλευασμού· όχι γιατί λείπει το σθένος, μα γιατί περισσεύει η επίγνωση. Επίγνωση του ότι η ναρκοθέτηση της εκπλήρωσης ενέχεται στην ίδια τη θεμελίωση της προσδοκίας.

Με άλλα λόγια, ο Μοντεχρήστος δεν είναι η παρηγοριά και, μαζί, το βάσανο του Ισοβίτη. Είναι κυρίως ο ίδιος ο Ισοβίτης, που βγαίνει κατά κάποιο τρόπο από τον εαυτό του για να εκτιμήσει «απ' έξω» το δράμα του. Έτσι τα «στριπς» του Ισοβίτη αποτελούν την πιο πυκνή εκδοχή του χιούμορ του Αρκά, όπως και την αφετηρία κάθε φιλοσοφημένης αντίθεσης στη σοβαροφάνεια. Αποτελούν, δηλαδή, εκδήλωση του πιο «αρκαϊκού» χιούμορ.

ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΚΟ ΝΑ
ΦΑΩ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΤΑ
ΚΑΛΥΤΕΡΑ 622 ΧΡΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ!

ΙΣΟΒΙΤΗΣ

622 ΧΡΟΝΙΑ ΦΥΛΑΚΗ!..
ΦΑΝΤΑΣΟΥ ΠΟΥ ΘΑ ΕΧΟΥΝ
ΠΑΕΙ ΤΑ ΝΟΙΚΙΑ ΟΤΑΝ
ΘΑ ΒΓΩ!

